

Dobrovolný úkol 1 – soud

16.10. 2024 jsem se zúčastnila následujícího odvolacího řízení:

3To 160/2024

Místnost	Patro	Datum	Čas
328, Rooseveltova ul.	III. patro	16.10.2024	10:10

1. dne 9. 1. 2024 a 10. 1. 2024 sprejem černé barvy nastříkal vulgární obrazce a nápisy na vnitřní stěny a strop veřejných toalet u nádraží ČD železniční stanice Břeclav, čímž způsobil Městu Břeclav škodu ve výši 5.350 Kč,

2. dne 27. 1. 2024 poškodil autobusovou zastávku v Břeclavi na ulici Na Valtické tak, že za použití hrubé síly poničil šest polykarbonátových panelů z konstrukce zastávky, čímž způsobil Městu Břeclav, škodu ve výši 7.150 Kč,

3. dne 27. 1. 2024 v Břeclavi fyzicky napadl poškozeného před obchodním domem do hlavy a trupu a způsobil mu zranění

přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že byl mimo jiné za provinění výtříznictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 22. 2. 2021, č.j. 1TM 1/2021, pravomocným dne 22. 2. 2021,

Ještě před začátkem řízení, během čekání na chodbě, jsem spatřila mladého muže v mikině a džínách, který byl romského původu a působil nervózně. Přemýšlela jsem, jestli je obžalovaným v řízení, na které jsem šla, nebo jestli pouze podléhám stereotypům, nicméně po chvíli se má původní myšlenka potvrdila.

Vstoupili jsem do místnosti, která mě překvapila svou velikostí – z nějakého důvodu jsem si ji představovala větší. Ze všech přítomných tam byla soudkyně a další dva přísedící. Dále obžalovaný, který zastupoval sám sebe a zástupkyně státu, jakožto žalobce. Potom už jsme tam seděli jenom tři studenti.

Nikdy jsem na žádném řízení nebyla, takže jsem nevěděla, co očekávat a byla jsem poměrně nervózní. Představa, že jsem na místě obžalovaného, mě dost děsila. A podle neverbálního projevu obžalovaného šlo vidět, že by taky byl radši někde jinde. Přešlapoval na místě, hrál si s rukama a nevěděl, kam s pohledem, takže se střídavě díval na zem a na paní soudkyni, která zrovna objasňovala minulost, která vedla k tomuto okamžiku.

Obžalovaný se tedy dopustil vandalismu – posprejoval veřejné toalety ČD v Břeclavi, poničil autobusovou zastávku a dále i fyzicky napadl dalšího muže. To vše se odehrálo ve chvíli, kdy byl stále ještě v podmínce za trestnou činnost spáchanou v minulosti, a to loupež a znásilnění.

Obžalovaný se však odvolal proti vině a proti trestu, a tak ho soudkyně předvolala k pultíku a dala mu slovo. Obžalovaný předstoupil a zavládlo ticho. Viděla jsem na něj jen zezadu, ale stále bylo zřejmé, že vůbec neví, co dělat. Po chvíli řekl, že neví, co má říct. To soudkyni na chvíli zaskočilo, ale pomohla mu. V tomto duchu se odvíjel i zbytek soudu.

Obžalovaný se odvolal proti tomu, že kromě mlácení pěstmi, udeřil člověka, kterého napadl, i kopáním. Bohužel pro obžalovaného existoval záznam z kamer, na kterém bylo vidět, že napadeného i kopal. Zároveň mě zaujalo, že přestože obžalovanému byl ukázán tento záznam i předtím, neviděl ho celý.

Po shlédnutí se tedy přiznal, že na videu je on, ale prý se nepoznává. Je možné, že vlastně říkal pravdu, protože dodal, že byl pod vlivem alkoholu a pervitinu a celá situace vznikla jako reakce na neshody s jeho tehdejší přítelkyní.

Když mluvil o své přítelkyni, řekl něco ve smyslu „Myslel jsem, že to bude v pohodě, byla to normální, slušná, bílá holka“. Cítila jsem z toho, že si je dobře vědom předsudků na základě barvy pleti jako by si i on sám myslel, že protože je „bílá“ tak se automaticky musí nějak chovat.

Přestože se k obžalovanému soudkyně chovala hezky, přišlo mi, že je zároveň netrpělivá a jaksi nechápe, že jí chvilka nerozumí. Po shlédnutí videa mu řekla, že se odvolal proti vině a proti trestu a zeptala se ho, zda to stále platí, i když jsme viděli, že vinný je. Nicméně obžalovaný nevěděl, co to znamená, což jí i řekl. Soudkyně v tu chvíli sice vysvětlila, co to je, ale přišlo mi, že nechápe, co je na tom tak nesrozumitelné. Nakonec obžalovaný pokračoval jen v odvolání o trestu a navrhoval, aby měl zase jenom podmínku s dozorem nebo veřejné práce.

Všichni jsme tedy opustili místnost a nechali soudkyni a přísedící, aby rozhodli.

Konečné rozhodnutí znělo tak, že obžalovaný z možného trestu odnětí svobody na šest měsíců až tři roky, dostal trest osmi měsíců. Zároveň mu soudkyně řekla, že to je ten mírný trest a že kontrolovala, zda je vůbec možné mu dát znovu podmínku s dozorem, ale tím, že tento trestný čin spáchal ještě v té původní podmínce, tak to možné nebylo.

Nakonec si vlastně nejsem jistá, co si o tom myslím. Mrzelo mě, že se tak mladý člověk ocitl v takové situaci. Zdálo se, že si toho stihl zažít dost a neměl moc možnost být jiný, než byl. Očividně patřil mezi tu chudší a diskriminovanou komunitu lidí, která je všemi automaticky brána jako problémová. Dokonce bych se vsadila, že tento soud byl ta nejhezčí budova, ve které se kdy nacházel. Zároveň pokud se nejednalo pouze o loupež a vandalismus, ale jak v minulosti, tak teď se jednalo i o násilné chování, tak chápu, že je potřeba s tímto člověkem něco udělat.

Vzhledem k tomu, že pořádně nevím, jaké jsou podmínky v českých věznicích, tak se mi trest špatně posuzuje. Pokud věznice opravdu slouží jako instituce, ve které má člověk šanci se napravit, je možné, že to je adekvátní trest. Pokud se však v českých věznicích zachází s lidmi automaticky hrubě a nelidsky, myslím si, že bychom měli přijít s alternativou, která bude přinášet výsledky, a nebude jen opakovaně trestat lidi, kteří nevědí, jak vést jiný život.